

Oğlan ve Karakurbağaları

Çınar BİBER

Ođlan ve Karakurbađaları

Çınar BİBER

Büyük bahçeli küçük bir evde, geniş kırmızı güneş şapkalı bir oğlan yaşardı. Teni sıcak açık kahverengiydi ve koyu kahverengi gözleri her zaman kocaman açık, her şeyi izlerdi. Yosun yeşili bir tişört ve küçük kahverengi lastik çizmeler giyerdi. Her sabah bahçede neyin yeni olduğunu görmek için dışarı koşardı. En çok da bahçenin alt ucundaki, karakurbağalarının yaşadığı göleti severdi.

Oğlanın kısa dalgalı koyu kahverengi saçları ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Ne zaman bir karakurbağası görse, dişlerinin arasında küçük bir boşlukla gülümserdi. Uzun süre göletin yanında diz çöker, hiç kıpırdamadan ve sessizce dururdu. Karakurbağalarının pütürlü zeytin kahverengi derileri ve tombul yuvarlak gövdeleri vardı. Yatay gözbebekli altın renkli gözleri ona yavaşça kırpılırdı. Utangaçlardı ama zıplayıp kaçmazlardı.

Bütün ilkbahar boyunca oğlan karakurbağalarını izledi. Göletten zıplayıp ıslak yaprakların altına saklandıklarını gördü. Yumuşak çamura yuva yaptıklarını gördü. 'Nerede uyuyorsunuz?' diye fısıldadı. Karakurbağaları cevap vermedi ama bir şey arıyor gibiydiler. Oğlan neye ihtiyaçları olduğunu bulmaya karar verdi. Kırmızı şapkasını taktı ve keşfe çıktı.

Sıcak bir öğleden sonra oğlan, karakurbağalarının bahçede huzursuzca zıplayıp durduklarını fark etti. Güneş sıcaktı ve toprak kuruydu. Karakurbağalarının dinlenmek için serin, nemli bir yere ihtiyaçları vardı. 'Bir barınağa ihtiyacınız var,' dedi oğlan yumuşak bir sesle. 'Saklanıp uyuyacak güvenli bir yer.' Bahçeye bakındı ve ne yapabileceğini düşündü.

Ođlan gölete yürüdü ve yanında sakın bir köşe buldu. 'Burası mükemmel bir yer,' dedi. 'Suya yakın ve gölgeli.' İhtiyaç duyacağı şeyleri toplamaya başladı. Yoldan pürüzsüz taşlar, çalıların altından kuru yapraklar ve yaşlı ağaç kütüğünden yumuşak yeşil yosun topladı. Çalışırken kırmızı şapkası sallanıyordu.

Önce oğlan taşları alçak bir duvar olacak şekilde üst üste dizdi. Ön tarafta küçük bir açıklık bıraktı. 'Burası kapı olacak,' dedi. Sonra içerideki zemine kuru yaprakları sererek yumuşak bir zemin yaptı. Ardından yumuşak yosunu taşların üstüne bastırdı. Yosun sıcacık bir çatı oluşturdu. Barınak, göletin yanındaki küçük yeşil bir tepeye benziyordu.

Barınak bitince oğlan geriye yaslanıp gülümsedi. 'Küçük,' dedi, 'ama karakurbağaları için tam uygun.' Karakurbağalarının onu seveceğini umdu. Bekledi ve izledi. Bahçe sessizdi. Bir yusufçuk göletin üzerinden vınlarak geçti. Oğlan kıpırdamadı. Sadece izledi ve bekledi.

İlk karakurbağası akşam karanlığında geldi. Çimenlerin üzerinden yavaşça zıplayarak geçti, altın gözleri kırpılıyordu. Barınağın girişinde durdu. Oğlan nefesini tuttu. Karakurbağası içeri baktı. Sonra içeri zıpladı! Oğlanın kalbi sevinçle çarptı. 'İşe yarıyor!' diye fısıldadı. 'Barınak işe yarıyor!' Küçük kösesiyle gurur duydu.

Kısa süre sonra daha çok karakurbağası geldi. Göletten zıplayıp bahçeyi geçtiler. Tek tek barınağı buldular. Bazıları yosunun altına saklandı. Bazıları yumuşak yapraklara yuva yaptı. Oğlan onların yerleşmesini izledi. 'Artık güvendesiniz,' dedi. 'Ne zaman ihtiyacınız olursa burada uyuyabilirsiniz.' Karakurbağaları memnun görünüyordu. Pütürlü derileri akşam ışığında parlıyordu.

O günden sonra oğlan her gün barınağı kontrol etti. Yosunun nemli, yaprakların kuru olduğundan emin oldu. Duvarları sağlam tutmak için birkaç taş daha ekledi. Bazen içeride uyuyan bir karakurbağası buldu. Ona hiç dokunmadı. Sadece gülümseyip parmak uçlarında uzaklaştı. Bahçesi birçok canlı için mutlu bir yuva oluyordu.

Bir sabah ođlan yeni bir Őey grd. BaŐ parmađının tırnađından byk olmayan minicik bir karakurbađası, barınađın yanındaki bir taŐın zerinde oturuyordu. Bu bir bebek karakurbađasıydı! Ođlanın gzleri kocaman aıldı. 'Sen burada dođdun,' diye fısıldadı. 'Burası senin yuvan.' İinde sıvacık bir duygu hissetti. Kk barınađı karakurbađalarına byk bir yardım ediyordu.

Oğlan arkadaşlarına barınaktan bahsetti. 'Siz de bir tane yapabilirsiniz,' dedi. 'Tek ihtiyacınız olan taşlar, yapraklar ve yosun.' Arkadaşları yardım etmek istedi. Kendi bahçelerinde barınaklar yaptılar. Oğlan mutlu oldu. Küçük bir yaban hayatı dostu alanın bile fark yaratabileceğini öğrenmişti. Ve karakurbağaları için bir fark yaratmıştı.

Oğlan kırmızı şapkası ve yosun yeşili tişörtüyle göletin yanında oturdu. Karakurbağalarının barınağa girip çıkmasını izledi. Artık utangaç değillerdi. Ona güveniyor gibiydiler. Yaptığı sıcacık köşeyle gurur duydu. 'Yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler,' dedi karakurbağalarına. Bahçe etrafında vızıldayıp uğulduyordu.

Güneş batarken oğlan içeri girdi. Karakurbağalarının barınaklarında güvende olduklarını biliyordu. Göleti ve bahçeyi hayal etti. Altın gözlü, pütürlü zeytin kahverengi karakurbağalarını hayal etti. Daha çok canlıya yardım etmeyi hayal etti. Sabah barınağını yeniden kontrol edecekti. Bahçedeki dostlarını her zaman gözetecekti.

Ođlan yaban hayatı dostu alanların önemli olduğunu öğrendi. Birkaç taş, biraz yaprak ve yumuşak yosun büyük bir fark yaratabilir. Karakurbağaları bahçede gelişip çoğaldı ve ođlan bunda küçük payı olduğu için gurur duydu. Küçük bir iyiliğın bile doğanın büyümesine yardımcı olabileceğini biliyordu. Ve karakurbağalarına bir yuva yaptığı için mutlu, dişlerinin arasındaki boşlukla gülümsedi.

Ve böylece, göletin yanında küçük barınak durdu. Karakurbağaları girip çıktı, dinlenme ve güvenlik buldu. Oğlan onları sevinçle izledi, yardım ettiğini bilerek. Küçük bir alanın bile yuva olabileceğini öğrendi. Ve yaban hayatına özen göstermenin bütün bahçeyi daha mutlu bir yer yaptığını öğrendi. Son.